

EGY FAUN REGGELE

Kel fel a nap, a falu böffen, ébredez,
kiapadhatatlan mondja,
amit lát, hall, érezni vél, s mert
üres, semmire sincs gondja,

Tomaji Attila 59

gátlástalan kiárad, elnyeli a tétovát,
friss célokkal tele zsúfolt
élete egykedvű s könyörtelen, mint
sima szájon elkent rúzsolt.

Hallgatózom. Az iszap alja télen
is forró, mindent befogad,
a barna nadály gondtalan élőködik a
mellékvízen, majd elrohad.

Redőtlen ég alatt, a keskeny völgyben
most tél van és csend és hó,
halál nincs, csak ha majd kimondom,
s a krédó itt csupán félszó.

Lennék inkább földbe ásott faun,
aki érintetlen állhat ott,
élhetnék úgy is, amint némák
a magányos éhes állatok,

horzsolás lennék, átgondolt katasztrófa,
szívig érő káromlás,
mederbe fúlt víz régi hold alatt, ilyesmi,
mikor mi, majd máskor más.

Repedt dobhártyán át hallhatnád úgy
a szavakat, ahogyan én,
levált retinán át láthatnád olyannak
ezt a korszakot, ahogy én,

mert tört kép lettem, repetitív sóhaj,
már részegen se józan,
maradok itt, s örvénylek a parton, mint Föld
körül a sérült ózon –